

Опорядження магnezитовими плитами стін з подальшим фінішним оздобленням фарбами та шпалерами

Опорядження магnezитовими плитами є одним з варіантів підготовки поверхні стін для виконання фінішного оздоблення інтер'єрними фарбами або з використанням шпалер. Такі види обробки виконують в приміщеннях різного призначення з сухим, нормальним і вологим режимами експлуатації.

Початку виконання малярних робіт з нанесення фарби (наклеювання шпалер), передують такі технологічні операції:

- Розмітка приміщення для підготовки поверхні стін або їх вирівнювання;
- Установка елементів каркаса, в залежності від проекрованої (обраної) геометрії приміщення;
- Підготовка магnezитових плит до монтажу;
- Монтаж плит на каркас або безкаркасним способом;
- Виконання шпаклювання поверхні магnezитових плит.

В результаті, отримана поверхня з магnezитових плит повинна повністю відповідати вимогам до основи, яка використовується для нанесення фінішної обробки. Такі поверхні повинні бути ідеально рівними і міцними, не піддаватися деформації, сухими і чистими - без пилу і плям.

Практично всі капітальні стіни вимагають додаткових заходів для отримання якісної поверхні, а саме, вирівнювання площини, а часто і коригування довжини стін, виходячи з особливостей приміщення і матеріалу огорожувальних конструкцій, або для втілення дизайн-ідеї (проекту) оздоблення інтер'єру.

Оздоблення магnezитовими плитами стін дозволяє провести коригування довжини стіни до необхідного розміру в вертикальній або горизонтальній площині. Таке рішення значно економить час виконання робіт і дозволяє максимально уникнути "мокрих" процесів в будівництві.

Поверхні стін вирівнюють двома способами: безкаркасним - шляхом приклеювання магnezитових плит до існуючих стін, і каркасних, коли плити монтують на каркасну конструкцію.

Досить часто фінішну обробку (забарвлення або поклейку шпалерами) виконують по поверхні міжкімнатних перегородок, які монтуються на легкі каркаси з застосуванням облицювання магnezитовими плитами.

Поверхні, при невеликих величинах кривизни стін (не більше 60 мм) можна вирівнювати, використовуючи безкаркасний спосіб монтажу. До початку монтажу магnezитових плит, поверхні капітальних стін і обидві сторони плити, а також їх торці обробляють розчинами ґрунту глибокого просочення. Плити монтують після повного висихання розчину ґрунту.

Для кріплення до капітальної стіни, невелика кількість клейового розчину наносять на тильну сторону плити в вигляді невеликих гірок-млинців по умовній сітці з кроком 300 - 350 мм. Потім лист приставляють до стіни і плавно притискають, вирівнюючи його по рівню не сильним пристукуванням по поверхні. Між сусідніми листами влаштовують шви 3 - 5 мм. До повного схоплення розчину, бажано виконати додаткове кріплення листа в декількох місцях за допомогою ударних дюбелів.

Повне фіксування магnezитових плит відбувається приблизно через добу з моменту наклеювання, коли клей досягне розрахункового рівня зчеплення. Стики між листами і місця кріплення дюбелями шпаклюють, а поверхню вирівнюють шпаклівкою. Нанесення фінішного покриття виконують після висихання шару шпаклівки.

Вирівнювання поверхні капітальних стін, які мають велику кривизну у вертикальній або горизонтальній площині і, при неправильній геометрії приміщення (різні кути примикання суміжних стін або протилежні стіни не паралельні), виконують шляхом монтажу магnezитових плит на каркас. Каркас розташовують на невеликому відступі від поверхні капітальних стін. Виходячи з габаритів поверхні опорядження, або перегородки, що буде монтуватися (висоти і довжини), підбирають матеріал і конструкцію каркасу, товщину магnezитової плити, кількість шарів в обшивці.

Залежно від умов і завдань будівництва несучий каркас виготовляється з металу або дерева. Профілі для металевого каркасу виготовляють з тонколистової оцинкованої сталі товщиною 0,5-0,6 мм, а дерев'яний каркас виконують з брусків однакового перетину (оптимально 50x60 мм). Для влаштування каркасу перегородок або виконання опорядження стін використовують металеві профілі (CW, UW, як варіант тільки для опорядження - CD, UD). Каркаси з дерева зустрічаються рідше і застосовувати їх доцільно тільки в приміщеннях з сухим режимом експлуатації, та при висоті конструкції, в межах трьох метрів.

При кривизні існуючих капітальних стін від 60 мм, виконують вирівнювання поверхні магnezитовими плитами з використанням металевого каркасу з оцинкованих профілів (CD, UD), які широко застосовуються в конструкціях підвісних стель. При такому рішенні каркасу можна виконувати опорядження поверхні магnezитовими плитами товщиною 10 мм (як базовий варіант) з обмеженням по висоті 6,0 - 7,5 м (наприклад, суцільна конструкція на два поверхи). Вертикальні стойки виконують з профілю CD. Відстань між вертикальними CD профілями найчастіше приймають 400 мм. Оздоблення магnezитовими плитами товщиною 8 мм вимагає застосовувати крок вертикальних профілів 300 мм та використання більш жорсткого каркасу.

Фіксацію верхнього і нижнього кінців профілю здійснюють за допомогою напрямних UD профілів, які кріпляться до стелі і основи підлоги по лініях розмітки. На поверхню напрямних профілів, що дотична до конструкцій перекриття і стін, перед монтажем, слід нанести шар самоклеючої еластичної стрічки, або дві поздовжні смужки герметика по краям профілю.

Кріплення напрямних UD-профілів до горизонтальних поверхонь приміщення і крайніх вертикальних профілів до капітальних конструкцій здійснюється за допомогою елементів кріплення - анкерів або дюбелів діаметром 6 або 8 мм. Крок елементів кріплення встановлюють від 450 до 1000 мм. Застосування меншого кроку сприяє збільшенню жорсткості конструкції і застосовується при значних розмірах поверхні обробки. Для забезпечення площинної жорсткості, кріплення вертикальних CD-профілів до капітальних стін проводиться за допомогою прямих підвісів -ES, які встановлюють з кроком 600 - 1200 мм.

Один вертикальний профіль обов'язково повинен бути прикріплений до капітальної стіни не менше ніж трьома підвісами. Жорсткість конструкції також підвищується, якщо зменшити крок ES-підвісів до 600-700 мм.

Досить жорсткою буде конструкція з використанням двох шарів магnezитової плити в різних поєднаннях, як приклад: 8 + 8 мм, 10 + 8 мм або 10 + 10 мм. Використання в двохшарових обшиваннях плит товщиною 12 мм, доцільно, якщо до цієї конструкції пред'являються особливі вимоги, що стосуються її ізоляційних та захисних характеристик, а також при можливому механічному впливі на стіну (школи, спортзали).

У випадках, коли підготовку поверхні магnezитовими плитами виконують по капітальних конструкціях, що мають значні нерівності, або виникає необхідність приховати інженерні комунікації, необхідно виконувати каркаси з (CW і CU) металевих оцинкованих профілів з товщиною

(горизонтальним перетином): 50, 75 і 100 мм. У конструкціях, які будуть використовуватися в приміщеннях з підвищеною вологістю, доцільно використовувати елементи каркасу, що мають додаткове антикорозійне забарвлення. Спосіб пристрою каркасу виконують за аналогією з описаним раніше з профілів (CD і UD).

Жорсткість конструкції, та її розміри визначаються наступними факторами: перетином профілю, застосовуваного кроку вертикальних напрямних та елементів кріплення, а також товщиною плити і кількістю шарів в обшивці. Наприклад, конструкції з використанням профілю CW 50 та одношаровою обшивкою магнезитовою плитою товщиною 10 мм виконують при відстані між осями вертикальних профілів 400 мм. Висота таких конструкцій не повинна перевищувати 4,5 м. Зменшення товщини плит, застосовуваних (при інших незмінних параметрах) до 8 мм веде до обмеження висоти конструкції до 3 м, а використання плит товщиною 12 мм, збільшує жорсткість обробки і дозволяє виконувати конструкцію до 5 м.

Зменшення висоти конструкції і зменшення кроку між вертикальними профілями впливає на збільшення її жорсткості. Заміна перетину профілю на наступний (наприклад, з CW 50 на CW 75), або зменшення кроку між вертикальними стійками до 300 мм дозволяє збільшувати висоту конструкції в середньому на 1 метр. Застосування при обробці двох шарів магнезитової плити (при однакових параметрах кроку вертикальних конструкцій каркасу) сприяє більшій жорсткості, а також дозволяє виконувати конструкції вище на 1 метр, в порівнянні з одношаровою обшивкою.

Оздоблення магнезитовими плитами досить часто виконується одночасно на декількох стінах в одному приміщенні. У цьому випадку, виникають стикування в кутах двох взаємно перпендикулярних поверхонь. Бажано починати обшивку зі стін, що мають меншу довжину (при однакових конструкціях каркасів), або більш жорсткий каркас (CW в порівнянні з CD). У конструкції, що монтується першою, слід закласти вертикальну стійку, в місці, де буде здійснено кутове з'єднання з другої конструкцією.

Після монтажу магнезитової плити на каркас першої конструкції, від місця з'єднання монтують каркас для другої поверхні опорядження, з виконанням герметизації по лінії приєднання вертикального профілю, за допомогою самоклеючої стрічки або двох смужок герметика.

Подібно до монтажу конструкцій для опорядження стін, влаштовуються каркаси для легких міжкімнатних перегородок. Відмінність полягає лише в тому, що основа з магнезитових плит монтується по обидва боки конструкції, а види фінішного покриття поверхні можуть бути різними для кожної сторони.

До початку монтажу на конструкцію каркаса, магнезитові плити слід адаптувати до температури і вологості приміщень, де буде здійснюватися їх монтаж, а також виконати підготовчі операції. Для «акліматизації» плит потрібно 2 - 3 доби від моменту доставки в приміщення до початку монтажу. Весь період до монтажу, плити на об'єкті потрібно зберігати при позитивних температурах (бажано від +5 до + 25°C) на рівній горизонтальній поверхні (піддон або дерев'яні бруски) без контакту з конструкціями перекриття і стяжки та не допускати їх намокання.

У загальному випадку, перед монтажем, лицьову і тильну поверхні і все торці магнезитових плит просочують розчином ґрунту глибокого проникнення за 2 рази, методом «мокрим по мокрому». Така операція вирівнює поглинаючу здатність матеріалу, одночасно зміцнює його поверхню, а також підвищує адгезію для нанесення шпаклівок, фінішних покриттів, а також сприяє рівномірному нанесенню їх компонентів.

Ґрунтування магнезитових плит не зменшує їх паро-проникності і матеріал «дихає».

Крім цього потрібно враховувати наступне:

- При обробці в приміщеннях, де є великий ризик зволоження матеріалу конструкції (наприклад, басейни, душові або ванні кімнати), до монтажу магнезитової плити, потрібно приклеїти на металевий каркас шар паро-ізоляції (полімерної плівки), що запобігає можливному зволоженню матеріалу з тильної сторони;

- В приміщеннях з вологим і мокрим режимами експлуатації, лицьову поверхню магнезитової плити (з фінішною обробкою) рекомендується обробити безбарвним гідроізолюючим розчином, для захисту від можливого попадання крапель води і замочування матеріалу;

- При використанні по основі з магнезитової плити фінішного шару оздоблення з низькою паропроникністю (вінілові шпалери, деякі види акрилових фарб), крім приклеювання на каркас шару пароізоляції, слід ретельно стежити за процесом монтажу, витримуючи всі необхідні інтервали по «акліматизації» і «вистоюванню» змонтованої поверхні з плит без нанесення шпаклівки до 3-х днів в сухих умовах;

- Потрібно виконувати додаткову обробку лицьової поверхні магнезитових плит спеціальним видом ґрунту (ґрунтуючою фарбою, або ґрунт-клеєм для шпалер), якщо виробником певного оздоблювального матеріалу даються рекомендації про необхідність обробки мінеральних поверхонь, перед нанесенням фінішного покриття.

Час висихання поверхні плити, після обробки ґрунтуючим матеріалом або гідрофобізатором наводиться виробником даного продукту в межах від 4 годин до двох діб, і залежить від типу розчину.

Оздоблення магнезитовими плитами стін на стадії виконання монтажу, вимагає розрізування деяких плит на частини потрібних розмірів. Для цього, проводять розмітку плити за допомогою металевої лінійки і олівця. Потім за допомогою ножа і лінійки виконують надріз з одного боку плити по лінії розмітки. Необхідно, щоб лезо ножа прорізало шар сітки армування. Далі плиту надламують по лінії надрізу, згинають і розрізають армуючу сітку з іншого боку. Така проста операція виключає утворення пилу і мінімізує кількість відходів.

Розрізати магнезитові плити можна також за допомогою електроінструментів: ручної циркулярної пилки, або електричного лобзика, значно рідше для цього використовують невеликі кутові шліфувальні машини («болгарки»). При використанні цих інструментів, слід застосовувати полотна з надтвердих сплавів і диски з алмазними зубцями. Для видалення пилу, при різанні електроінструментами, необхідно застосовувати пило-поглинаючі фільтри та пристрої.

Всі торці плит, що утворилися по лінії розрізу (розпилу), обробити розчином ґрунту, за два рази. Після їх висихання можна здійснювати монтаж елементів з магнезитових плит на несучий каркас.

Магнезитові плити монтуються на каркасу за допомогою шурупів-саморізів з самозенкуючими головками. Крок шурупів, при одношаровій обшивці, не повинен бути більше 200 мм, а відстань від краю плити до центру шурупа в межах 15-20 мм. Закріплення плити потрібно починати від центру плити і послідовно рухатися до краю. У разі, коли виникає необхідність застосування двох шарів основи з магнезитової плити, всі поздовжні і поперечні стикування плит зовнішнього (верхнього) шару потрібно виконувати тільки «в розбіг» щодо стиків внутрішнього (нижнього) шару, щоб уникнути наскрізних швів в обшивці.

Крок шурупів нижнього ряду збільшують в 2 - 2,5 рази (до 500 мм). Шуруп вкручуються таким чином, щоб його верхівка була незначно заглиблена в тіло магнезитової плити. Випинання саморізів за поверхню плити не допускається. При монтажі потрібно залишати зазори приблизно 3 - 5 мм між сусідніми плитами.

Орієнтування (довгої сторони) плит може бути вертикальним або горизонтальним. Поперечні шви між суміжними плитами різних рядів, при горизонтальному розміщенні, треба зміщувати на величину кратну кроку стійкових профілів. А при вертикальному розміщенні, шви короткої сторони

зміщуються один відносно одного не менше ніж на 600 мм. Потрібно залишати зазори 8-10 мм між торцями магnezитових плит і поверхнями підлоги, стелі і примикання до капітальних стін. Завдяки чому не відбувається прямого контакту плити з цими поверхнями, що, в подальшому, запобігає проникненню вологи в магnezитову плиту. Зазори заповнюють вологостійким герметиком вглиб, на всю товщину плити.

Заповнення швів між суміжними плитами шпаклівкою потрібно починати не раніше ніж через три дні, після того як магnezитові плити повністю змонтовані в приміщенні на всіх ділянках, де буде наноситися (наклеюватися) фінішне покриття.

Для закладки (заповнення) швів краще використовувати двокомпонентну магnezитову шпаклівку. Суміш потрібно замішувати з чітким дотриманням інструкцій виробника по пропорції компонентів продукту і часу його використання. Заповнення швів також можливо здійснювати з використанням інших мінеральних сумішей (наприклад, на основі цементу з полімерними добавками), які не мають усадки після висихання, а також мають гарну адгезію з мінеральними основами.

Для заповнення швів між магnezитовими плитами не рекомендується використовувати, шпаклівки з вмістом гіпсових в'язучих, зважаючи на сильну чутливість цих матеріалів до вологи, під дією якої виникає розтріскування шву в місцях контакту з магnezитовою плитою.

Після приготування, розчин для закладки, наносять поперек швів ретельно втираючи його в глиб зазорів на всю товщину плити. На поверхні, над швом необхідно створити невелику надлишкову товщину суміші для подальшої роботи і не дати розчину встигнути підсохнути. Таким чином шов заповнюється по всій довжині.

Якщо шви дуже довгі, то їх необхідно розділити на кілька ділянок. Після початку тужавлення шпаклівки, по центру шва, на нанесену в шви суміш накладається армована сітка зі скловолокна шириною 100 мм. Після укладання, сітку, сильними розтиральними рухами шпателя, максимально заглиблюють в нанесений розчин. Завдяки цьому армована сітка потрапляє всередину шару розчину для закладення швів. Після затоплення сітки, широким шпателем видаляють надлишки розчину і «розтягують» їх, в обидві сторони від шва на відстань близько 300 мм, щоб максимально згладити потовщення і вирівняти поверхню. Одночасно, такою ж шпаклівкою, тонким шаром «затягується» вся лицьова поверхня магnezитових плит, щоб заповнити дрібні поглиблення в плиті, і закрити місця, де закручені саморізи. Після початку схоплювання магnezитової шпаклівки (розчин не прилипає до руки), бажано, мокрою поролоною губкою, легкими рухами ще раз згладити поверхню.

У разі виконання двошарової обшивки, шви нижнього шару заповнюють шпаклівкою і вирівнюють без армування. Можливе використання поліуретанового герметика для заповнення швів між плитами в обшивці нижнього шару. У цьому випадку, за допомогою шприц-пістолету, шов заповнюють на всю товщину плити по всій довжині, без пропусків, а після повного твердіння герметика, шпателем зрізають частини що виступають з площини стіни. Армування шва не застосовується.

Поверхню, що була попередньо вирівняна шпаклівкою, просушують в інтервалі від 12 годин до однієї доби. Протягом цього часу потрібно створити умови для рівномірного висихання шпаклівки на поверхні стін і в швах, а саме застосовувати певні запобіжні заходи: уникати протягів в приміщенні, не допускати впливу на поверхні стін прямих сонячних променів і направлених потоків тепла від нагрівальних приладів. Краще відкрити двері до суміжних приміщень, щоб забезпечити внутрішнє провітрювання, без помітних струменів повітря і перепадів температури.

Такі умови висихання дозволять уникнути викривлення шпаклівки на поверхнях і розтріскування швів. У процесі висихання магnezитова шпаклівка набирає міцності. Шпатлювання стін проводиться як заключна операція їх підготовки перед наклеюванням шпалер або фарбуванням.

Після висушування, прошпакльовані поверхні стін з магnezитових плит в подальшому вирівнюють шліфуванням сітковим фуганком (теркою) з затискачами. Крупність змінних сіток для шліфування змінюється в залежності від початку до закінчення вирівнювання поверхні. Спочатку

використовують більші (№ 80 або №100) сітки, а закінчують сітками з невеликою абразивністю (№180). Дрібні абразиви (№№ 240 - 400) використовують тільки при дуже високих вимогах до поверхні, що оздоблюється (наприклад, фінішне нанесення глянцевих фарб). Шліфувати водостійкими абразивними шкурками не завжди доцільно (особливо при відсутності досвіду виконання робіт): недостатньо просушена шпаклівка скочується в грудочки і, прилипаючи до шкірки, може дряпати покриття.

Площинну кривизну (рівність) поверхні визначають за допомогою правила, яке притискають до поверхні стіни, і ввімкненого ліхтаря (прожектору), наведеного по лінії притиску. За величиною наявних смужок просвічування між правилом і поверхнею стіни, або їх відсутністю, можна зробити висновок про те наскільки рівна поверхня стіни.

Якщо існують незначні западини або горбки (надлишок сухої шпаклювальною маси), то потрібно повторно шліфувати ділянки стіни з горбками, а потім нанести тонкий шар фінішної шпаклівки для вирівнювання в місцях западин. Бажано, для кращого прилипання шпаклівки, стіни після шліфування протерти вологою ганчіркою, а потім наносити шпаклювальну масу. Виходячи з вимог до поверхні, обумовлене застосуванням певного типу фінішного оздоблення, остаточне вирівнювання поверхні магнетитових плит може здійснюватися шляхом повторних операції шліфування і шпаклювання.

Для кращого зчеплення шару фарби (або клею для шпалер) з поверхнею стін, потрібно видалити залишки пилу за допомогою вологої ганчірки або поролоною губки. Добре було б проводити такі роботи після повного завершення шліфування, або тривалої перерви між завершенням підготовки (шліфування) поверхні і початком робіт з нанесення фінішного оздоблення.

Оптимальними умовами для виконання фінішного оздоблення поверхні є, температурний режим в межах від +15 до + 25°C і вологість 50-80%, а також відсутність протягів протягом всього періоду виконання малярних робіт і висихання поверхні з фінішним покриттям. Бажано тримати зачиненими вікна та двері в приміщенні, де проводяться роботи, щоб забезпечити стабільні параметри температури і вологості. Щоб запобігти появі мікро тріщин на поверхні, що буде пофарбованою, досить часто, в якості шару армування використовують полотнища зі скловолокна - нетканого матеріалу, який має дуже велику міцність на розрив. Полотнища скловолокна вирізають на 5-10 см довше висоти приміщення, в кількості, необхідній для наклеювання на всю поверхню стіни, плюс запас на прирізку. Потім наносять клейовий розчин на поверхню стіни, послідовними смугами, трохи ширше розміру полотнища і на саме полотнище. Далі за допомогою пластикового шпателя для шпалер розрівнюють скловолокно по поверхні і прокочують гумовим валиком. Наступне полотнище наклеюють з напуском 2-3 см на попереднє. Коли полотнища повністю розгладжені і поверхня прокатана гумовим валиком (щоб уникнути утворення повітряних бульбашок), місце з'єднання обох листів скловолокна прорізають гострим малярським ножом по середині напуску. Зайві смужки полотна видаляються і стик ретельно прокочують валиком, щоб уникнути відшаровування від поверхні. Таким чином заклеюють всю поверхню і обрізають надлишок матеріалу в кутах приміщення.

Надалі поверхню шпаклюють фінішної шпаклівкою і зачищають абразивною сіткою №150 (№180). Очищена від шліфувального пилу поверхня повністю готова для фарбування.

Перед нанесенням матеріалу фінішного оздоблення, потрібно детально ознайомитися з інструкцією з підготовки розчину для фарбування (або клею для шпалер) і порядку їх нанесення, а також про необхідність наносити шар ґрунтуючого матеріалу.

Найбільш широко для внутрішніх робіт використовують фарби, що розбавляються водою. По виду сполучної речовини (що утворює структурну плівку) їх ділять на наступні класи:

- Акрилові латексні фарби, що виготовляються на основі водної дисперсії акрилових смол;
- Силіконові фарби, зі сполучною речовиною з емульгованих силіконових смол;
- Силікатні фарби на основі рідкого калійного скла;
- Мінеральні фарби на основі з цементу, або гашеного вапна.

Більшість фарб наносять на поверхню за два рази, для отримання якісного фінішного оздоблення стін. Нанесення фарби зазвичай здійснюють за допомогою малярного валика, що є найпростішим способом фарбування. Вибір матеріалу, з якого виготовлений валик і довжину ворсу вибирають з урахуванням виду плівко-утворюючої основи фарби, її рельєфності і ступеня блиску поверхні, що фарбується.

Після висихання першого шару фарби, при виконанні гладких (нерельєфних) оздоблень, рекомендується оглянути поверхні стін і, при виявленні незначних подряпин і поглиблень, вирівняти поверхню за допомогою мікро-дисперсної шпаклівки.

Через проміжок часу, необхідний для висихання шпаклівки, зашпакльовану поверхню шліфують до однорідності дрібно-абразивної сіткою № 180 і видаляють шліфувальний пил. Покрити місця шліфування тонким шаром фарби і після його висихання нанести фінішний шар оздоблення.

Для фінішної обробки використовують наступні види шпалер: паперові, флізелінові, вінілові і зі скловолокна. Всі ці матеріали мають різні властивості, на що треба звертати увагу при їх застосуванні.

Паперові шпалери виробляють з важкої макулатури і поділяють на грубоволокнисті та структурні. Поверхня з такою обробкою не відрізняється міцністю і пластичністю, не підлягає фарбуванню, проте паропроникна - відмінно «дихає», завдяки чому цей матеріал використовується для спальних і дитячих кімнат.

Вінілові шпалери отримують шляхом нанесення на паперову основу спіненого вінілу. Виділяють такі види: спінений вініл, «кухонний» вініл (можна використовувати також для обробки ванних кімнат) і плоский вініл, який ще називають шовкографією, або сатином. Відрізняються великою кількістю фактур і малюнків. Матеріал значно міцніший і пластичніший ніж паперові шпалери, відрізняється низькою паропроникністю, що дозволяє використовувати в приміщеннях з підвищеною вологістю і здійснювати вологе прибирання їх поверхні. Стіни зі шпалерами зі спіненого вінілу можливо фарбувати до 5 разів при використанні світлих відтінків і до 3 разів при використанні темних.

Флізелінові шпалери бувають двох видів: на флізеліновій основі з верхнім шаром зі спіненого полівінілу, що наноситься на основу з фактурою і малюнком, і повністю з флізеліну. Добре наклеюються на будь-яку основу, зносостійкі і здатні розтягуватися, тому доречні до застосування в місцях, де можуть виникати незначні деформації (усадка в новобудовах). Шпалери можна фарбувати кілька разів і прибирати поверхню за допомогою вологої серветки.

Шпалери зі скловолокна (кварцових ниток) мають паперову основу. Відрізняються великою кількістю фактур, рельєфів і орнаментів, відзначаються міцністю, еластичністю, високими показниками зносостійкості, пожежостійкості. Завдяки склообоям можна приховати невеликі недоліки на поверхні стін. В процесі експлуатації, можливо перефарбування поверхні до 10-15 разів.

Наклеювання шпалер краще починати з кута приміщення, який буде найбільш видимим в подальшому, а також виконувати ці роботи в приміщенні за один день, щоб забезпечити їх рівномірне висихання.

При фарбуванні поверхні шпалер використовують водорозчинні фарби. Нанесення шару фарби на поверхню шпалер можна здійснювати не раніше їх повного висихання, орієнтовно не менше однієї доби після того, коли було наклеєно останнє полотнище. Найбільший період висихання мають шпалери з скловолокна і, в цьому випадку, за їх висиханням потрібно стежити ретельніше.